

Pendulul sortii

Camelia Ardelean

În lumea noastră cât o gămălie,
Ne cernem vise tapetate-n scrum.
Funinginea înghite orbul drum,
Sub soarele pierdut prin galaxie.

Greblăm cu spor prin straturile minții.
Sperăm să recoltăm ceva de soi
Din gânduri vechi, zăcând prin cele noi,
Se luptă-n ele demonii cu sfinții.

Potirul vieții-l dăm pe gât îndată,
Uităm, subit, rezerve să păstrăm.
Licoarea ne seduce, delirăm
În soarta pendulând, debusolată.

Ruine-atârână de sub giulgiul nopții,
Sunt resturi vii ce-au mai rămas din noi,
Coșari febrili din lada de gunoi
A celor păgubiți de umbra morții...